

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o przyjęcie do wiadomości złożonej skargi o stwierdzenie nieważności decyzji Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji z dnia 31 października 2018 r. w niniejszym postępowaniu [Ares (2017) 6199530] oraz, po dokonaniu odpowiednich czynności prawnych, wydanie wyroku, w którym Sąd stwierdzi nieważność decyzji z dnia 31 października 2018 r. i uwzględni sformułowane przez skarżącą żądania, poprzez udzielenie dostępu do wszystkich dokumentów zawartych w danych aktach postępowania administracyjnego.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca powołuje się na naruszenie art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 4 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji ⁽¹⁾.

- W tym względzie skarżącą podnosi brak możliwości stosowania w niniejszej sprawie ochrony interesu publicznego w odniesieniu do polityki pieniężnej lub gospodarczej Unii lub państwa członkowskiego, ochrony interesów handlowych osoby fizycznej lub prawnej, ochrony prywatności i integralności jednostki, ochrony celu dochodzenia lub sprzeciwu osoby, od której pochodzą informacje, w charakterze wyjątków uzasadniających odmowę ujawnienia dokumentów.

⁽¹⁾ Dz.U. 2001 L 145, s. 43.

Skarga wniesiona w dniu 11 stycznia 2019 r. – Brown / Komisja

(Sprawa T-18/19)

(2019/C 72/59)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Colin M. Brown (Bruksela, Belgia) (przedstawiciel: adwokat I. Van Damme)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Urzędu Administracji i Wypłacania Należności Indywidualnych z dnia 19 marca 2018 r., na mocy której skarżący przestał być uprawniony do otrzymywania dodatku zagranicznego oraz dodatku na poczet kosztów podróży;
- nakazanie przywrócenia dodatku zagranicznego oraz dodatku na poczet kosztów podróży od dnia 1 grudnia 2017 r.;
- nakazanie zapłaty skarżącemu dodatków niewypłaconych w okresie od dnia 1 grudnia 2017 r. do dnia przywrócenia skarżącemu uprawnienia, wraz z odsetkami;
- uchylenie, jeśli Sąd uwzględni zarzut niezgodności z prawem, stosowania wobec skarżącego art. 4 ust. 1 lit. b) załącznika VII do regulaminu pracowniczego do czasu zastąpienia go przez niedyskryminujące przepisy;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący błędnej interpretacji art. 4 ust. 1 lit. a) załącznika VII do regulaminu pracowniczego, ponieważ Komisja niesłusznie zinterpretowała ten przepis w ten sposób, że uprawnienie do otrzymywania dodatku zagranicznego, uzyskane w oparciu o miejsce urodzenia oraz centrum interesów urzędnika, znajdujące się w innym państwie członkowskim przed jego zatrudnieniem, podlega ponownej ocenie w przypadku, gdy dany urzędnik następnie nabywa obywatelstwo państwa członkowskiego, w którym pozostaje zatrudniony.
2. Zarzut drugi, w którym skarżący twierdzi, że decyzja z dnia 19 marca 2018 r. jest wobec niego dyskryminująca, ponieważ uzależnia jego uprawnienie do otrzymywania dodatku zagranicznego od warunków ustanowionych w art. 4 ust. 1 lit. b) załącznika VII do regulaminu pracowniczego.
3. Zarzut trzeci, w którym skarżący podnosi, że jeśli Sąd orzeknie, iż Komisja miała prawo ustalić, czy skarżący jest uprawniony do otrzymywania dodatku zagranicznego w świetle art. 4 ust. 1 lit. b) załącznika do VII regulaminu pracowniczego, to jednak instytucja ta nie dokonała interpretacji tego przepisu zgodnie z zasadą niedyskryminacji.
4. Zarzut czwarty, w którym skarżący podnosi, tytułem ewentualnym, że jeśli trzy powyższe zarzuty zostaną oddalone, art. 4 ust. 1 załącznika VII do regulaminu pracowniczego jest niezgodny z prawem i nie podlega stosowaniu, ponieważ i w zakresie w jakim jest on w sposób nieuzasadniony dyskryminujący w odniesieniu do osób znajdujących się w sytuacji takiej jak skarżący, ze względów przytoczonych w uzasadnieniu zarzutu drugiego.

Skarga wniesiona w dniu 15 stycznia 2019 r. – Pilatus Bank i Pilatus Holding/ EBC

(Sprawa T-27/19)

(2019/C 72/60)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Pilatus Bank plc (Ta'Xbiex, Malta) i Pilatus Holding ltd. (Ta'Xbiex) (przedstawiciele: O. Behrends, L. Feddern i M. Kirchner, prawnicy)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji EBC z dnia 2 listopada 2018 r., przesłanych Pilatus Bank plc. w dniu 5 listopada 2018 r. i dotyczących cofnięcia Pilatus Bank licencji bankowej,
- obciążenie strony pozwanej całością kosztów.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jedenaście zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczy niewypełnienia przez EBC obowiązków ciążących na nim na mocy art. 14 ust. 5 rozporządzenia nr 1024/2013⁽¹⁾.
2. Zarzut drugi dotyczy błędnego przyjęcia przez EBC, że zachodzą przewidziane prawnie podstawy cofnięcia licencji bankowej.